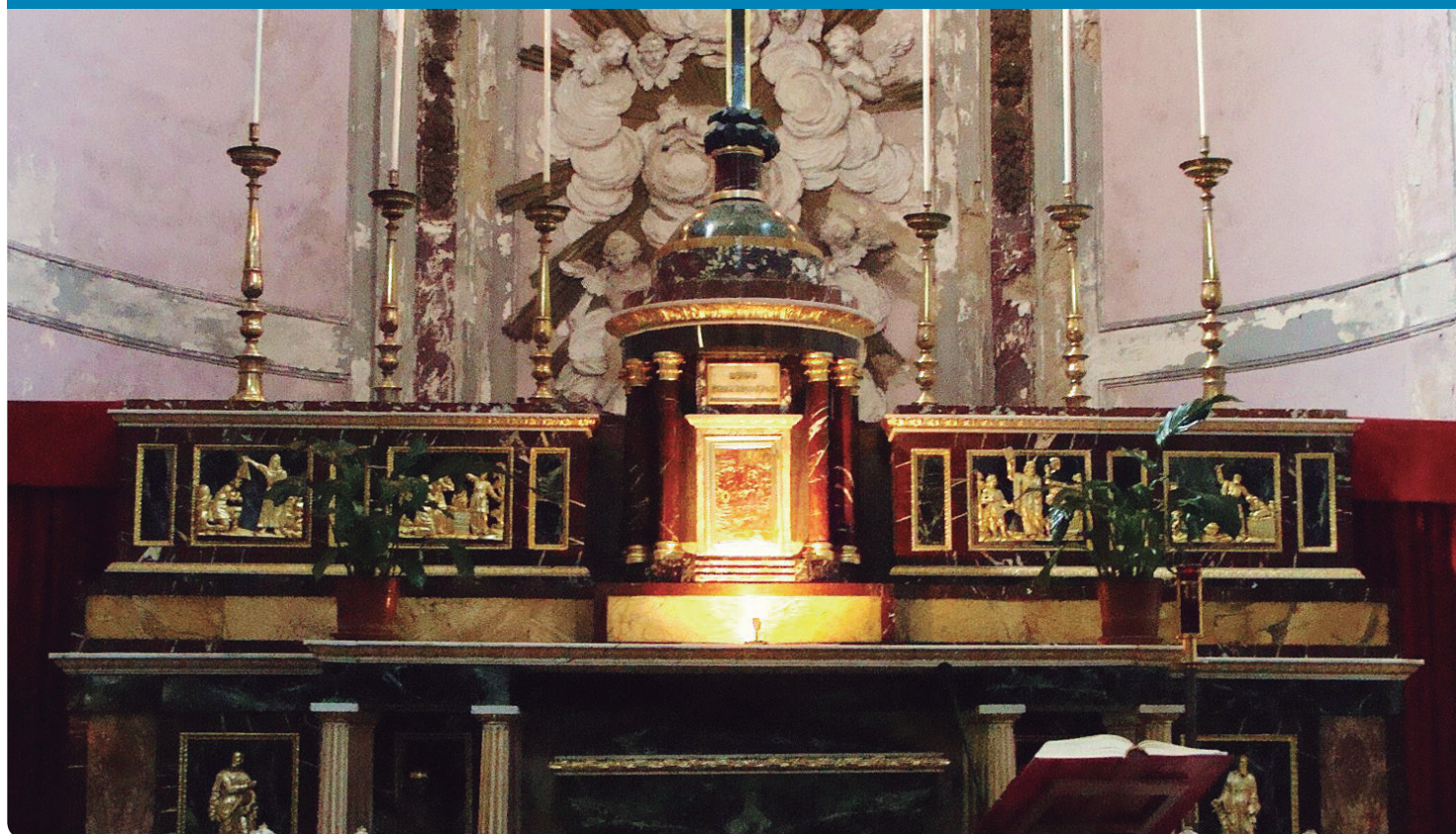

Full diocesà

5 d'octubre del 2014

p5 —Nou sacerdot al servei de la diòcesi

p6 —Comença el Sínode de la Família a Roma

La visita al Santíssim

Per a visitar Jesús Sagramentat necessitem silenci i recolliment. «El silenci —assenyalava Benet XVI— és capaç d'obrir un espai interior en l'àmbit més íntim de nosaltres mateixos, per a fer que allà hi habiti Déu, perquè la seva Paraula estigui en nosaltres, perquè l'amor a ell arrel·li en la nostra ment i en el nostre cor i animi la nostra vida.» Quan estiguem davant de Jesús Eucaristia, el primer que hem de fer és un acte de fe i prendre consciència que Déu hi és realment present.

A vegades farem la visita d'una manera espontània, no sempre és fàcil trobar una església o capella oberta a prop d'on vivim o treballem...; però, si en trobem l'ocasió, aprofitem-la. Tanmateix, si podem fer de la visita un hàbit, això tindrà molts fruits en la nostra vida espiritual. Potser ho

podrem fer diàriament uns quants minuts o dues o tres vegades per setmana, sols o en companyia, o en família...

Quan ens acostem al sagrari recordem les paraules del Senyor: «Jo sóc amb vosaltres cada dia, fins a la fi del món.» I podem resar l'estació, amb l'antífona «Alabat sigui el santíssim Sagrament de l'Altar» o una de semblant, i els tres parenostres, avemaries i glòria al Pare, i la comunió espiritual. Per què no pregar amb les paraules que surtin del nostre cor, o meditar un text eucarístic o els salms? Les possibilitats són moltes. Davant de Jesús ens sentim despullats, disposats a obrir-li el cor, i a pregar pels nostres familiars, pels nostres amics, pels necessitats, pels qui sofreixen, pels malalts... i totes les necessitats de l'Església.

«La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici»

Diumenge XXVII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dóna raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

(5,1-7)

Salm responsorial

La vinya del Senyor és el poble d'Israel.

(Salm 79)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

(4,6-9)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi

construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

(21,33-43)

«Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica»

La vinya

Mn. Marc Majà i Guiu

La tardor és temps de verema. Per això escau que aquest diumenge, primer cap de setmana d'octubre, se'ns parli reiteradament de la vinya. El profeta Isaïes recull un preciós «cant de l'enamorat a la seva vinya», on transmet amb claredat la tristesa del pagès que, havent posat el seu esforç a la terra, no n'obté sinó mals fruits. El salm fa una comparança entre el poble d'Israel, que va ser alliberat d'Egipte i conduït per Déu cap a la terra promesa, i un cep, trasplantat en una terra bona però que, tanmateix, acaba malament.

Finalment, Jesús, en l'evangeli, explica la paràbola dels vinyaters homicides que no volen rendir comptes al propietari.

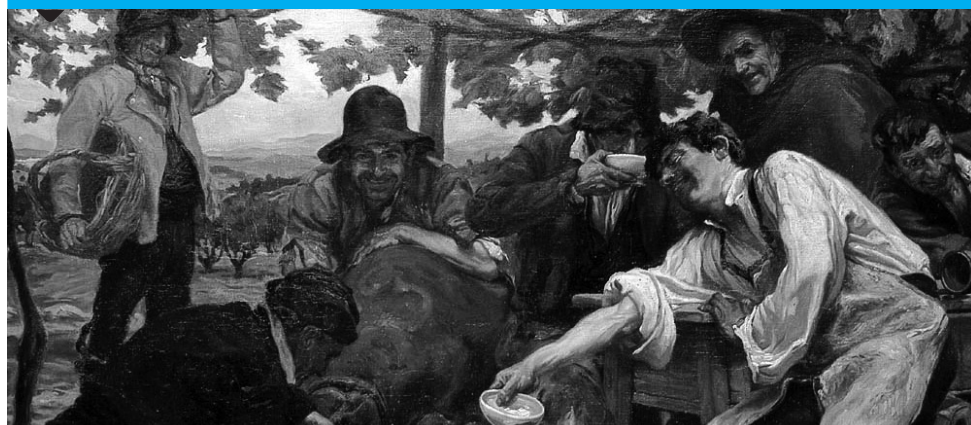
Fixem-nos en quins són els motius pels quals el pagès propietari acaba decebent-se de la seva vinya. En trobem dos: d'una banda, Isaïes ens diu que la vinya acaba donant «raïms agres»; d'altra banda, l'evangeli ens diu que els vinyaters no volen donar els raïms a l'amo («matem-lo i ens quedarem l'heretat»).

La vinya del Senyor de l'univers és el seu poble, som tots nosaltres que hem estat creats, acompanyats i cuidats per Déu. Què significa donar-li «raïms agres»? Significa no viure segons la justícia i l'amor, significa la desobediència de no donar fruits de vida sinó de mort. I què significa, per a nosaltres, «matem-lo i ens quedarem l'heretat»? Significa l'orgull d'atorgar-nos com a mèrit únicament propi allò que puguem fer o els béns que puguem obtenir.

Que la nostra unió a Jesús, humil i obedient al Pare, ens faci donar bons fruits, per a glòria de Déu i bé de la humanitat.

La imatge

«Després de la verema» (1930). Álvaro Alcalà. «El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.» Això també es pot aplicar als pobles d'arrels cristianes que renuncien per esnobisme als valors essencials del Regne, com són l'obertura a Déu i als altres, als més necessitats...

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 diumenge XXVII de durant l'any / Cicle A

—Témpores d'acció de gràcies i de petició
Isaïes 5,1-7 / Salm 79 / Filipencs 4,6-9 / Mateu 21,33-43

6 dilluns

—Sant Bru, fundador dels Cartoixans (1035-1101)
Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1Cròniques 29,10-12 / 2 Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

7 dimarts

—La Mare de Déu del Roser
Gàlates 1,13-24 / Salm 138 / Lluc 10,38-42

8 dimecres

—Sant Sergi, màrtir (*303)
Gàlates 2,1-2.7-14 / Salm 116 / Lluc 11,1-4

9 dijous

—Sant Dionís, bisbe (s.III)
—Sant Joan Leonardi, prevere (1541-1609)
Gàlates 3,1-5 / Salm: Lluc 1,69-75 / Lluc 11,5-13

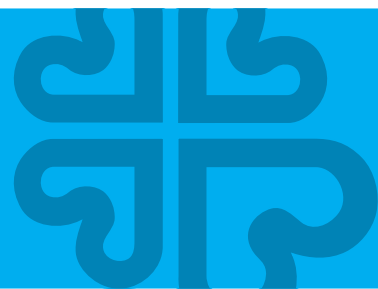
10 divendres

—Sant Tomàs de Villanueva, bisbe (1486-1555)
Gàlates 3,7-14 / Salm 110 / Lluc 11,15-26

11 dissabte

—Santa Soledat Torres Acosta, verge (1826-1887)
—Sant Joan XXIII, papa (1881-1963)
Gàlates 3,22-29 / Salm 104 / Lluc 11,27-28

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

El Servei d'Assessorament Jurídic i Promoció Social neix amb l'objectiu d'atendre les necessitats de tipus legal de les persones acollides per Càritas. La dedicació del servei són cinc hores setmanals, el dimarts al matí de 9 a 11 i el divendres a la tarda de 3 a 6. El servei és gratuït i es va iniciar per l'abril del 2007. Les entrevistes amb l'advocada es fan en hores convingudes, trucant prèviament. Per a més informació, us podreu adreçar als serveis generals de Càritas Diocesana (telèfon 93 886 04 83).

Aquest servei va adreçat a:

- directius, voluntaris i professionals de les Càritas de la diòcesi de Vic;
- persones i famílies interessades a facilitar la regularització de nouvinguts;
- persones que realitzen altres demandes de tipus laboral, d'àmbit civil o penal.

El servei treballa conjuntament amb centres educatius, institucions i amb els ajuntaments de les comarques d'Osona i del Ripollès, com també amb les Càritas arxiprestals de Vic, Igualada i Manresa, per tal d'oferir una ajuda integral a totes aquelles persones que ho necessitin.

Tasques del Servei:

- assessorament i orientació jurídica a tots els professionals de les Càritas de la diòcesi de Vic;
- assessorament i tramitació, si és el cas, del procés de regularització de residència; residència i treball i renovació de les persones nouvingudes;
- suport, orientació i assessorament jurídic als diversos projectes de Càritas: estudis de legislació i assessorament respecte a contractació i cotització laborals, com també contractació pública;
- redacció de contractes i convenis, cartes i documents privats;
- gestió, tràmits i consultes davant de notaria i altres organismes privats;
- cursos de formació per als professionals i voluntaris de Càritas.

Persones ateses:

Les persones ateses des d'aquest servei l'any 2013 han estat 36, la majoria de les quals resideixen al nostre bisbat i són de procedència diversa. Demanem la vostra col·laboració econòmica per a poder continuar oferint aquest i altres serveis des de Càritas Diocesana de Vic. Gràcies!

Joves del bisbat, a l'Eurojam

Les guies i els minyons escoltes de les parròquies de la Sagrada Família d'Igualada i de Sant Josep del Poble Nou de Manresa van participar aquest agost en l'Eurojam, una acampada de deu mil joves de europeus que es realitza cada deu anys. Va ser a la Normandia francesa, commemorant els cent anys de la I Guerra Mundial amb un acte de pau i reconciliació entre els pobles europeus. Tot un esdeveniment que ha enfortit aquests grups d'escoltes.

Florenci Gras Santolari serà ordenat sacerdot diumenge vinent

Diumenge vinent, dia 12 d'octubre, a les cinc de la tarda, tindrà lloc l'ordenació sacerdotal del diaca Mn. Florenci Gras Santolari, a la catedral de Vic. L'ordenand ha escrit les següents línies per als lectors del *Full Diocesà*: «Vaig néixer a Callús (Bages) fa seixanta anys. Com molta gent del meu poble, vaig treballar durant molts anys en la indústria tèxtil i els últims deu anys en la indústria de l'automòbil. Però sempre sense deixar mai de col·laborar amb tots els rectors que hi ha hagut a la parròquia de Callús. En la primera visita pastoral que el senyor bisbe va fer a la parròquia, l'any 2007, vaig ser convidat a incorporar-me a un grup d'adults que es preparaven per a ser ordenats de diaques. Durant tres anys vaig

compaginar la meua vida laboral amb els estudis al Seminari.

El dia 8 de desembre del 2010 vaig ser ordenat de diaca. Un temps més tard, el senyor bisbe em va preguntar si voldria ser prevere, i la meua resposta va ser que sí. Llavors vaig continuar la meua formació al Seminari i a l'Institut de Ciències Religioses de Vic, exercint, al mateix temps, el diaconat a les parròquies on estava destinat. Pel juny del 2013 vaig deixar de treballar en la indústria a fi de dedicar-me de ple a actuar com a diaca a Igualada. Per tot això, demano a tots la vostra pregària, en aquest nou camí que vaig a començar com a prevere al servei de l'Església.»

Recessos mensuals per al clergat diocesà

El curs pastoral es posa en marxa en tots els àmbits de la nostra diòcesi. La primera i la segona setmana d'octubre, a Vic i Manresa respectivament, comencen els recessos mensuals per a preveres i diaques amb una xerrada titulada «El kerigma en l'*Evangelii gaudium*. Propostes d'aplicació pastoral», a càrrec d'Anna Almuni, delegada d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona.

Els recessos mensuals són una ocasió propícia per a la trobada, la reflexió i el creixement apostòlic del clergat diocesà, i enguany estaran centrats en el Pla Diocesà de Pastoral promulgat recentment, com ha informat aquesta publicació.

El calendari de recessos s'estendrà durant tot el curs en dues trobades, una a Vic i una a Manresa, segons la proximitat dels clergues.

A més, durant l'any, el 31 de març, Dimarts Sant, tindrà lloc la Jornada Sacerdotal amb motiu de la Missa Crismal, i al mes de juny, com és habitual, Jornada Sacerdotal de fi de curs en una data per confirmar.

► Recordem:
mes
d'octubre,
mes del
rosari

Tot a punt per al sínode extraordinari de bisbes sobre la família

Redacció

Avui comença al Vaticà el Sínode extraordinari de bisbes sobre la família. Focalitzar és reduir. Els debats que han precedit el sínode de la família han cristal·litzat en la qüestió de l'accés a la comunió per part dels divorciats que s'han tornat a casar i, així, no han mostrat els objectius d'aquest sínode.

És veritat que la qüestió no és secundària, perquè afecta la indissolubilitat del matrimoni sacramental. Però només ocupa un lloc molt petit (3 articles de 159: els números 93, 94 i 95) en l'esborrany que servirà de base als treballs dels pares sinodals.

L'Església, hospital de campanya

Els bisbes hauran de debatre sobre el matrimoni i sobre la família, com indica clarament el tema del sínode (que de vegades tendeix a oblidar-se): els desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització.

No obstant això, en l'àmbit de la família, que travessa una crisi mundial, els sofriments no es redueixen (òbviament) al dels divorciats casats de nou que no poden combregar sacramentalment (encara que aquest sofriment, quan és real, ha de ser entès).

Citarem alguns temes indicats en l'esborrany: solitud de l'ancianitat, del celibat no consentit o de la vellesa; prova de l'esterilitat, de la malaltia, de la desocupació o de la precarietat; el drama del divorci, de la droga, de la violència o de la guerra; o, senzillament, el sofriment dels pares o

avis que intenten transmetre als seus fills o nés els valors amb els quals estan vinculats. Com recorda el Papa sovint, en aquest panorama on domina la llei del més fort, són en primer lloc els més febles els qui paguen la factura: infants, persones grans i dones.

El primer deure l'Església, mare de misericòrdia, durant aquest sínode és mirar amb realisme el sofriment de totes les persones: quina paraula donar per consolar i encoratjar?; què es pot fer concretament per ajudar i sanar?

El papa Francesc destaca que l'Església és catòlica, és a dir, universal, i que la seva funció de «hospital de campanya» va més enllà del marc de les seves fronteres visibles.

Com que és també apostòlica, és a dir, missionera, l'Església ha de respondre a un altre desafiament: el d'anunciar l'Evangeli de la família, i en aquest àmbit, en el qual l'Església neda sempre a contracorrent, els desafiaments són crucials.

El debat, més participatiu, seguirà els temes establerts per *l'Instrumentum laboris* (esborrany o pauta de treball prèvia). Cada dia la sala de premsa del Vaticà oferirà una síntesi dels treballs per als mitjans de comunicació. El sínode elaborarà un text de resum de tot el treball, que el Sant Pare decidirà si es publica o no, però sí que hi haurà un missatge al Poble de Déu i una exhortació postsinodal del Papa.

L'article

Cada dilluns

Jesús Renau

Des que va morir l'àvia, cada dilluns en Marc, a partir de les sis de la tarda, va a visitar l'avi. Des de fa unes quantes setmanes, l'avi està perdent vitalitat i energia. En Marc ho nota i, per molt que ho dissimuli, sent una pena molt a dintre. Sempre entre l'avi i ell hi ha hagut una certa connexió, que segurament ve de quan l'acompanyava a l'escola. Són avi i nét, i molt més. Són també «col·legues». Excel·lent complicitat. I, quasi sense dir res, ja saben què passa. Avui, però, ha estat molt fort. L'avi seia en el sofà de sempre, molt ensopit, amb els ulls tancats i amb cara de pomes agres. En Marc s'asseu al seu costat, li fa un petó i agafa el diari per dissimular i fer veure que tot va normal. Han estat al costat una llarga estona sense dir-se res, fins que, a l'hora de marxar, l'avi ha obert els ulls i l'ha mirat amb una tendresa especial.

En Marc torna a dissimular i, amb la millor entonació, li diu quasi cridant a l'oïda: «Bona nit, avi; recorda que dimecres juga el Barça; vindré per veure el partit.» L'avi, mig endormiscat, respon: «Ja veuràs, guanyarem per golejada.»

Digues-me, tu plores? O hem perdut les llàgrimes?

En Marc ha sortit de casa de l'avi molt emocionat. Li sembla que les coses pinten malament. Nota que li puja des de dintre com una onada. Pensa: «Els homes no ploren.» Fa un gran esforç i para la pluja, encara que augmenta una sensació molt forta de dolor i de tristesa. Quan arriba al carrer es fica en un bar, demana una beguda i marxa cap al servei. «Els homes no ploren? Quina bestiesa... I tant que hem de plorar quan tens un avi com el meu i veus que s'acaba!»

Marc, que bé que t'ha anat deixar córrer les llàgrimes! Et felicito.

Hi ha situacions que ens afecten i necessitem que la nostra persona s'expressi de la manera millor. Mira, fa uns mesos el papa Francesc va fer una conferència als capellans de Roma, i saps què els va preguntar? «Digues-me, tu plores? O hem perdut les llàgrimes? Quants de nosaltres plorem davant el sofriment d'un nen, davant la destrucció d'una família, davant tanta gent que no troba el camí? I el plor d'un sacerdot! Tu plores? En aquest presbiteri hem perdut les llàgrimes?»

La Dita

«El petit feix, pel camí creix»

Sebastià Codina

Les coses més menudes tenen la seva importància. Un gra de sorra al calçat ens fa veure les estrelles.

Les coses grans no es fan amb un tres i no res. Totes tenen un origen senzill. Un dia, bo o no gaire bo, passa de pressa, però és necessari per a arribar a la jubilació i fer-se gran. A vegades no s'arriba allà on es vol anar per culpa de córrer més del compte o per portar el farcell massa gros. Anar carregats fins al moll de l'os no s'aguanta gaire temps.

Amb els anys, creix el feix petit del bo i del dolent. Una petita desatenció o un esquitit menyspreu, si es repeteixen gaire, causen desastres en la convivència.

Glossa

El Sínode de Bisbes sobre la família

Romà Casanova, bisbe de Vic

Del 5 al 19 d'octubre se celebrarà la III Assemblea Extraordinària del Sínode de Bisbes amb el tema dels desafiaments pastorals de la família en el context de l'evangelització. En aquesta assemblea, presidida pel sant pare Francesc, es reuniran bisbes representants de l'episcopat de tot el món, així com també religiosos i laics, per tractar el tema proposat pel Sant Pare, per tal que, amb la llum de l'Esperit Sant, intentar donar resposta als desafiaments sobre la família que té l'Església.

Tractar el tema de la família significa posar-nos al davant d'una realitat fonamental per al present i el futur de la humanitat. La família és el nucli vital de la societat i de la mateixa comunitat eclesial. La crisi profunda, tant cultural, com social i espiritual, afecta l'antropologia humana, la concepció de l'home sobre si mateix i la seva relació amb els altres. I, en aquesta realitat de crisi, la família, lloc de profunda humanitat, té forts desafiaments. L'Església, en el seu afany d'evangelitzar, no pot restar aliena al matrimoni i a la família. L'Església ha de poder fer sentir de nou la bellesa de l'evangeli de la família.

Un dels desafiaments més importants que té la família cristiana és la transmissió de la fe. En molts pares hi ha el dolor de veure com els seus fills, malgrat els seus esforços, s'aparten o són indiferents a la fe cristiana. Redescobrir la transmissió de la fe de pares a fills és un

repte clau per a l'evangelització. La comunitat cristiana, començant pels seus pastors, ha d'acompanyar millor les famílies en aquesta missió.

Un altre desafiament fort entre nosaltres és el davallament en el nombre dels matrimonis; són molts els qui viuen en unions de fet o amb el vincle del matrimoni civil. El fort relativisme porta a la por al compromís i a l'amor per sempre. En canvi, la llibertat de l'amor porta a la donació fidel, fecunda i indissoluble, i això és el matrimoni cristià.

També en aquests desafiaments hi ha la realitat de les famílies que sofreixen per la pobresa, per la marginació, la persecució o els trencaments. El dolor dels trencaments familiars arriba al cor dels mateixos esposos i al cor dels fills. La realitat dels cristians separats i divorciats tornats a casar-se civilment o a viure en unions de fet, és un altre dels desafiaments pastorals de l'Església. Des de la veritat de la Paraula de Déu i de la Tradició de l'Església, així com de la relació profunda entre el matrimoni i l'Eucaristia, l'Església, la comunitat dels creients en Jesús, l'Espòs fidel de la seva única Esposa, ha de trobar la paraula i els fets de misericòrdia per al bé dels qui viuen en aquesta situació, perquè puguin viure en el si de l'Església el seu camí de crida a la conversió i a la santedat pròpia de tot cristià. L'Església ha de ser sempre la llar de l'amor, de la solidaritat, de la misericòrdia.

Director: Xavier Bisbal. Santa Maria 1. 08500 Vic. Tel. / Fax 93 885 07 09. A/e: mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

Disseny: Casals i Cots / DiacDisseny. Ronda Camprodon, núm 2. 08500 Vic. Tel. 670 490 532. Administració, impressió i distribució: Gràfiques Diac Vic. Ronda Camprodon, núm. 2. 08500 Vic. Tel. 93 886 15 55. Xarxes: www.fullldiocese.cat / info@fullldiocese.cat / [@fullldiocese](https://twitter.com/fullldiocese)

